

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 259/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. M. S., C., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 287/2009 zo 14. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. M. S. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2010 doručená sťažnosť MUDr. M. S., C. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 287/2009 zo 14. januára 2009.

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd porušil jeho základné práva podľa čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 3 ústavy v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 287/2009 tým, že odmietol dovolanie ako oneskorene podané, pričom poukazuje na to, že dovolanie podal oneskorene pre pochybenie ustanoveného právneho zástupcu, ktorý mu nedoručil rozhodnutie Krajského súdu v Trnave. Domnieva sa, že za chybu je zodpovedný nielen ustanovený právny zástupca, ale v konečnom dôsledku aj ustanovujúci súd.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„ÚS určuje, že postupom NSSR vo veci uznesenia č. 5Cdo287/2009 zo 14.1.10, v nadväznosti na nedoručenie uznesenia KS Trnava firmou V. s.r.o., T. dovolateľovi boli NS SR porušené základné práva MUDr. M. S., zaručené čl.48 ods.1 Ústavy SR, čl.48 ods.2 Ústavy SR, čl.46 ods.3 ÚSR;

ÚS zrušuje nezákonné uznesenie č. 5Cdo287/2009 zo 14.1.2010 NS SR v plnom rozsahu a vec vracia na ďalšie konanie NS SR.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv tým, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie ako oneskorene podané.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 Cdo/287/2009 zo 14. januára 2010 uvádza:

„Ako vyplýva z doručeníek založených v spise (č. l. 221), uznesenie Krajského súdu v Trnave z 29. mája 2009, sp. zn. 10 Co 128/2009 bolo doručované tak právnomu zástupcovi žalobcu, ktoré mu bolo doručené 21. júla 2009 ako aj žalobcovi, ktoré osobne prevzal na pošte dňa 7. augusta 2009...

Z uznesenia Okresného súdu v Senici č. k. SI - 4 C 208/1997-93 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Co 187/2007 a z uznesenia Okresného súdu Skalica č. k. 3 C 26/2008-125 vyplýva, že žalobcovi bol ustanovený zástupca pre celé konanie. Z vyššie citovaného ustanovenia § 49 ods. 1 O. s. p. vyplýva povinnosť súdom doručovať písomnosti tak účastníkovi konania ako aj zástupcovi len v prípade, ak má účastník konania niečo osobne v konaní vykonať. Nakoľko napadnutým rozhodnutím odvolacieho nebola uložená žalobcovi povinnosť niečo osobne vykonať a žalobcovi bol ustanovený zástupca pre celé konanie nebolo potrebné, aby súd prvého stupňa doručoval napadnuté uznesenie odvolacieho súdu aj žalobcovi. Účinky doručenia nastali už doručením uznesenia právnomu zástupcovi žalobcu bez ohľadu na skutočnosť, či a kedy sám žalobca uznesenie odvolacieho súdu prevzal. Doručenie uznesenia odvolacieho súdu žalobcovi nemalo vplyv na plynutie lehoty na podanie dovolania. Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 22. júla 2009. Jednomesačná lehota zákonom vymedzená na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) preto začala v danom prípade plynúť dňa 22. júla 2009 (streda), kedy predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a uplynula 22. augusta 2009 (sobota), teda posledným dňom na podanie dovolania bol deň 24. augusta 2009 (pondelok).

Zo spisu vyplýva, že žalobca podal dovolanie osobne na Krajskom .súde v Trnave až 25. augusta 2009, teda oneskorene.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odmietol.“

Ústavný súd posudzoval, či v danom prípade predmetným uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa. Ústavný súd z

rozhodnutia najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože sťažovateľ podal dovolanie oneskorene, t. j. najvyšší súd ako jednu z podmienok uskutočnenia dovolacieho konania posudzoval len otázku včasnosti dovolania. Dospel však k záveru, že sťažovateľ podal dovolanie po uplynutí lehoty na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a preto dovolanie odmietol. Vzhľadom na túto skutočnosť už najvyšší súd nemohol porušiť sťažovateľom označené základné právo, pretože najvyšší súd po tomto rozhodnutí vo veci ďalej nekonal. Ústavný súd akceptuje dôvody odmietnutia dovolania a konštatuje, že je vylúčené založenie príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými základnými právami uvedenými v čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ako predpoklad možného vyslovenia porušenia sťažovateľom označených základných práv.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval dovolanie za oneskorene podané. Skutočnosť, že sťažovateľ neakceptuje právny názor dovolacieho súdu, nemožno hodnotiť ako porušenie jeho základných práv (IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08). Vzhľadom na absenciu príčinnej súvislosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a možným porušením označených práv sťažovateľa ústavný súd nezistil ani možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že ak je sťažovateľ toho názoru, že ujmu na jeho právach mu spôsobil advokát svojím nekvalifikovaným postupom pri jeho zastupovaní, má možnosť náhradu vzniknutej prípadnej škody uplatniť v občianskoprávnom konaní [§ 26 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov].

Sťažovateľ môže tiež podľa uvedeného zákona na postup advokáta podať sťažnosť v tejto súvislosti na Slovenskej advokátskej komore.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26 augusta 2010